

værd, for der var ingen Ting i den, den var absolut færdig. Jeg er et Menneske, der disponerer ganske godt, jeg ved godt, at naar man kommer tilbage fra saadan en Rejse, gælder det om at have nogle Penge, og jeg havde derfor sørget for, at der laa en 500 Pesos af mine private Penge — altsaa en 7—800 Kr. dansk — og desuden, hvad der var værre, nogle Konsulatpenge. Det hele var altsaa væk. Det allerværste var, at jeg lige i første Øjeblik ikke kunde blive klar over, hvad der var taget, men jeg fik fat i Fyren, og han gjorde Rede for det, og jeg saa, at det hele, det drejede sig om, var, saa vidt jeg i Øjeblikket husker, en 2,300—2,400 Kr. Deraf vare de 7—800 Kr. mine Penge, de øvrige Konsulatets Penge. Disse bleve erstattede af en Omgangskreds, som han havde derude, som vare Gentlemen; de havde spillet og moret sig lidt under min Fraværelse, og de mente saa, at det var rigtigt, at de erstattede det. Det andet maatte jeg erstatte, og jeg sagde ingen Ting den Gang til Udenrigsministeriet derom, fordi jeg vilde lade det vente til bedre Lejlighed og se, hvad der kom ud af det hele. Pengene bleve altsaa erstattede.

Saa sad jeg jo derude og ventede, som Herrerne kunne forstaa, med Længsel paa disse Avancementer. Det tog lang Tid. Først i Slutningen af 1902 faldt det sidste Avancement. Ved dette blev jeg forbigaaet. Men samtidig omtrent modtog jeg fra Udenrigsministeriet en Skrivelse, som viste mig eller lod mig formode, at man søgte en Konsulsgage til mig derude, hvor jeg var, og jeg tænkte, det var altsaa Maaden, man vilde bære sig ad paa, man vilde altsaa chikanere mig ved at lade mig komme et Par Numre tilbage i Avancement, men for Resten vilde man ikke gøre mig noget. Jeg svarede altsaa paa Skrivelsen, og Slutningen af denne Svarskrivelse, som angaar, hvad jeg meddeler om Forholdene ved Konsulatet, og hvori jeg siger, at jeg kan ikke føre disse Forhold videre, det gaar ikke mere, ville De ogsaa finde mellem Bilagene. Samtidig anmelder jeg for det første, at jeg har under Udarbejdelse en Indberetning til Rigsdagens Finansudvalg, hvori jeg vil gøre fuldstændig Rede for Arbejdet ved Konsulatet og for de økonomiske Forhold ved Konsulatet, og den kan jeg først indsende i Januar Maaned, fordi jo først da Aaret er afsluttet. Tillige siger jeg, at jeg ligger saadan, at jeg maa tage Forskud paa mit Kontorhold allerede i Januar Maaned.

Dette melder jeg, og i Januar Maaned gør jeg Skrivelsen til Finansudvalget færdig. Denne Skrivelse finde De mellem Bilagene tillige med den Følgeskrivelse, hvormed den sendes til Udenrigsministeriet.

Samtidig med disse Skrivelser, som jeg gerne vilde have læst op for Dem, hvad jeg imidlertid ikke tør af Hensyn til Tiden — jeg er jo i det hele kommet til paa et uheldigt Tidspunkt —, trak jeg en Veksel paa Udenrigsministeriet paa 2,000 Kr., men i den samme Konvolut, i hvilken jeg indlagde Meddelelsen om denne Veksel, indlagde jeg min Aarsregning for det forrige Aar til Udenrigsministeriet, som androg Udlæg for Udenrigsministeriet paa 2,835 Kr. 32 Øre. Det er altsaa henimod $\frac{1}{3}$ mere end det, jeg trak. Nu maa Herrerne vide, at det er slet ikke saadan, som der staar i Aviserne, at det er et saa aldeles usædvanligt Forhold osv., for det er ganske simpelt forudsat i Konsulatsinstruktionen, at man kan trække sine Penge paa Ministeriet, og det er ogsaa ganske rimeligt. Hvorfor i Alverden skal jeg lægge Penge ud for Udenrigsministeriet? Yderligere er der det, at man kan tage Renter af disse Penge. Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at der paa den Plads, hvor jeg var, var en ganske almindelig Forretningsrente, som der er i ny Lande, af 10—12 pCt. Jeg har dog aldrig taget Rente af mine Udlæg. Jeg har i det hele været meget, meget for fin overfor Udenrigsministeriet, det er noget, man ikke forstaa sig paa der i Kontorerne, de skulle have det paa en helt anden Façon. Jeg har aldrig taget Rente, men hvorfor skulde jeg lade være at trække en Veksel, naar jeg manglede Penge? Jeg skrev i selve Følgeskrivelsen: „Jeg staar her blottet for Penge“, det er mit Udtryk, og jeg skrev til Ministeriet: Man maa nu for det kommende Aar sikre mig 4,000 Kr. yderligere, for jeg kan ikke blive her ellers, og man maa sørge for, at de 3,000 Pesos, jeg i sin Tid har faaet af disse Landmænd, blive betalte. Jeg skal slet ikke betale dem tilbage, for det er en Gave, men jeg synes ikke, at vi kunne være bekendt, at de Folk skulle sørge for, at en Konsul, der er døds-syg, kommer hjem og bliver opereret. Hvad vil man sige om en Godsejer, som sender en Mand ud paa en Udmærket under saadanne Forhold, at Mennesket ikke kan komme hjem igen, hvis han kommer til at lide af en livsfarlig Sygdom, hvad vil man i vor Tid sige om det? Jeg har altsaa faaet de Penge, jeg skal ikke betale dem tilbage, og det er de Mennesker, som